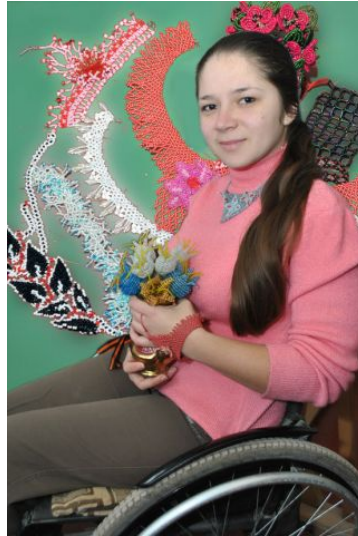

Ноги відмовили, а руки почали творити красу

Юлія НИКОНЧУК із с. Селище вже 6 років має статус інваліда I групи. Колись дівчина навчалась у місцевій школі, згодом освоювала фах кухаря-кондитера у ВПУ № 29 м. Володимирець. Та після закінчення другого курсу, влітку 2005 року, потрапила в автокатастрофу. Наслідки трагедії шокували рідних і односельців, адже, отримавши тяжку травму, здорова й енергійна юнка назавжди втратила можливість рухатись вільно. Відтоді Юля пересувається лише на інвалідному візку. Тримаючись за поручні, може зробити декілька кроків і по кімнаті. Нелегко змиритися з таким вироком долі. Довго не йняла віри в те, що ходити, як раніше, вже не буде. 17 років тоді їй було. Життя буяло радіщами, успіхами та мріями. Спогади про той злочасний день, мов трунок, гіркі та неприємні. Не повернути часів золотої юності, і здоров'я того молодечого вже ніколи не матиме. Щоб бодай якось відволіктися від болючих роздумів, дівчина захопилась рукоділлям. Вже два роки плете з бісеру чудові візерункові прикраси. Її вироби – справжні витвори мистецтва.

Люди з обмеженими фізичними можливостями найбільше потребують від оточуючих розуміння та підтримки. Для них це могутні світильники, адже кожен інвалід прагне знайти в цьому світі своє призначення, бодай якось реалізувати творчий потенціал, щоб почуватися корисним суспільству. Вироби селищенської майстрині Юлії Никончук неодноразово представляли на районних конкурсах. Востаннє - на виставці акції «Мистецтво одного села», що проходила недавно в історико-етнографічному музеї за участю Селищенського культурно-дозвілльового комплексу. Байдуже повз її барвистих витворів того дня жоден не пройшов, бо всіх вразили оригінальність прикрас і розповідь про майстриню, яка, маючи I групу інвалідності, воістину дивує здібностями, роблячи незвичайної краси речі з бісеру.

Коли завітали до оселі Юлі, щоб розповіла більше про своє захоплення, помітно захвилювалась. Відтоді, як страшний діагноз прикував її до інвалідного візка, спілкуватися з людьми почала менше. Але подруг у неї вистачає. І завжди має чим потішити ровесниць. Сплести прикрасу їй удається за день-два, якщо схема складна – тиждень. Дівчата охоче приміряють модні аксесуари, адже плете їх Юля неабияк, а з душею й обов'язково з хорошим настроєм. Вперше взяла до рук барвисті намистинки два роки тому.

- Тоді саме лікувалась у Сарнах, - пригадує майстриня. – Побачивши в знайомій книгу з бісероплетіння, одразу сфотографувала на телефон декілька схем, а повернувшись додому, спробувала плести бодай щось. Так і народився мій перший виріб – підвіска до телефону. Відтоді й не розлучаюся з цим захопленням, коли є настрій, плету кольє, сережки, браслети, квіти й ін.

Особливо вражають прикраси, поєднані в комплектах, бо дуже тонко та вдало відтворює рукодільниця відтінки. Вже й не пам'ятає, скільки їх, адже багато власних композицій з бісеру дарувала друзям. Щороку їздить відпочивати в санаторії для осіб з обмеженими фізичними можливостями. І саме в Саках кожного літа зустрічає людей зі схожими долями, з якими підтримує гарні дружні стосунки й донині. Спілкування з друзями по біді допомагає жити й долати труднощі. Тож і для них дівчина не шкодує своїх шедеврів. Щоправда, коли сплете щось нове, спершу показує мамі, щоб оцінила виріб, а вже тоді демонструє його на загал і дарує. Ненька для Юлії - перша подруга й порадниця. Коли трапилась біда, саме мама допомогла пережити трагедію.

- Я не вірила в те, що ходити більше не зможу, - ділиться сокровеним Юлія Никончук. – Навіть сказала мамі, щоб купила мені зошитів, позаяк дуже хотіла закінчити училище та знайти роботу за спеціальністю. Проте встати на ноги до початку навчального року так і не змогла. Взяла академвідпустку з надією, що здоров'я поліпшиться. І лише через декілька місяців почала усвідомлювати, що вже ніколи не ходитиму...

...Та не дарма в народі кажуть: «Забравши цінне, Бог неодмінно дасть щось взамін». Всевишній ніколи не залишає людину, не обділяє її талантами. І життя Юлії Никончук є прямим доказом цього. Ученицею вона була активісткою, любила дуже танцювати, а втративши можливість вільно пересуватись, стала славною рукодільницею. До того ж, бісероплетіння не єдине її захоплення, віднедавна освоює ази в'язання спицями й крючком. А ще дуже любить читати книги, які їй регулярно приносять працівники Селищенської публічно-шкільної бібліотеки.

Не забувають про юнку односельці, хто має щире серце й добре серце, не оминають її оселі, завжди підтримають і допоможуть. Та чи багато таких? На жаль, більшість із нас не розуміє, скільки щастя можуть подарувати особам з обмеженими фізичними можливостями, просто завітавши до них у гості. І не треба дорогих подарунків, найбільше вони прагнуть жити повноцінним життям.

По завершенню розмови запитала в Юлії, про що мріє. Дівчина відповіла: «Дуже хочу мати комп'ютер, адже Інтернет дасть можливість удосконалити свої творчі здібності, листуватися з друзями, яких спіткала така ж доля». Придбати його за пенсію вона не в змозі, але дуже вірить у дива. Невдовзі свято Миколи Чудотворця, за ним Новий рік і Різдво Христове. Думаю, що спільними зусиллями небайдужих людей могли б зробити хорошу справу й посприяти втіленню мрії рукодільниці на інвалідному візку Юлії Никончук. ...Добро воздасться сторицею.

Ольга Лотоцька